

РЕШЕНИЕ

№ 31816

гр. София, 30.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5004** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).
Образувано е по жалба на Ж. И. Б., ЕГН [ЕГН], [населено място], кв. К. вада, [улица], ап. 9 чрез адв. Н. Ш., [населено място] срещу Заповед № ЧР-СП-355/25.04.2025г., издадена от председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 във връзка с чл. 108 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на оспорващия за длъжността „директор“ на дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ с ранг IV старши, считано от 25.04.2025г.

В жалбата се твърди, че оспорваната заповед е незаконосъобразна като немотивирана, издадена в противоречие с материалноправните разпоредби на закона и в несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 2, т.4 и т.5 от АПК. Посочва се, че обжалваният акт е немотивиран, тъй като не е изяснено в какво се изразява „обективната невъзможност“ на жалбоподателя да изпълнява своите служебни задължения. Административният орган не е конкретизирал кои качества липсват на служителя, за да изпълнява ефективно служебните си задължения. Излагат се доводи, че не са налице материалноправните предпоставки, визирани в чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя. Твърди се, че е налице явна злоупотреба с право на власт от страна на ответника, тъй като това е шестото подред прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя. Моли се съдът да постанови решение, с което да се отмени оспорената заповед на основание чл. 121, ал. 1, т. 1 от ЗДСл. Моли съдът да разпорежи възстановяването на жалбоподателя на заеманата от него длъжност „Директор“ на Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ в Агенция „Пътна

инфраструктура“ на основание чл. 122, ал. 1 от ЗДСл. Претендират се разносителите, съгласно представен списък. Прави възражение за недължимост на юрисконсултско възнаграждение в случай, че жалбата бъде отхвърлена.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител, в съдебно заседание и в писмен отговор оспорва жалбата и излага доводи за законосъобразност на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Моли съда да отхвърли обжалването. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение

Административен съд София-град, Първо отделение, 65-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 АПК събраните по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа страна следното:

От приетата по делото административна преписка се установява, че жалбоподателят Ж. И. Б. към момента на издаване на оспорената заповед е заемал длъжност „Директор“, ранг IV старши на Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, след като е възстановен на същата длъжност и ранг със Заповед № ЧР-СП- 352/25.04.2025г. на председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“ (стр. 13) поради отменена Заповед № ЧР-СП-306/12.02.2024г. на председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“ с Решение № 28456/31.12.2024г., постановено по адм. д. № 2127/2024г. на Административен съд София – град, оставено в сила с Решение № 4064 от 15.04.2025г., постановено по адм.д. № 2821/2025г. на Върховния административен съд. На 25.04.2025г. е издадена оспорваната Заповед № ЧР-СП-355/25.04.2025г. на Председателя на УС на основание доклад с вх. № 93-01-2956/25.04.2025г. от В. Н. – главен секретар на Агенция „Пътна инфраструктура“ за прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателя(стр. 12), считано от 25.04.2025г. на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 вр. чл. 108, ал. 1 ЗДСл.

Видно от административната преписка за периода 28.08.2019г – 25.04.2025г. между страните са налице 5 /пет/ съдебни производства, предмет на които са били оспорвани заповеди за незаконно уволнение (Решение № 9997/21.07.2020г, постановено по адм.д. № 5139/2020г. V отделение, ВАС; Решение № 10364/13.10.2021г., постановено по адм.д. № 4241/2021г., V отделение, ВАС; Решение № 2150/28.02.2023г., постановено по адм.д. № 9096/2022г., V отд., ВАС; Решение № 1166/31.01.2024г., постановено по адм.д. № 10673/2023г., II отд, ВАС; Решение 4064/15.04.2025г., постановено по адм. д. № 2821/2025г., II отд., ВАС).

От фактическа страна по делото е установено още, че съгласно Служебна книжка № 3, изд. на 01.06.2001г., серия А - 20774, изд. от Областно пътно управление, [населено място] жалбоподателят е придобил висше образование, образователно-квалификационна степен „магистър“, специалност „инженер“.

В мотивите на заповедта е отразено, че служебното правоотношение на жалбоподателя се прекратява във връзка с обективна невъзможност за изпълнение на служебните му задължения, извън случаите на чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, изразяващи се в липса на качества да изпълнява длъжността, базирани на професионалния му опит в Агенция „Пътна инфраструктура“, липса на инициативност, комуникативност и ефективност при изпълнение на служебните задължения. Чрез действията/бездействията си служителят възпрепятствал качеството и сроковете при изпълнението на спешни и неотложни задачи, negliжирал събития и процеси, които имат ключово значение за дейността на Агенцията.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети представените с жалбата писмени доказателства – част от служебното му досие и съдебните решения, постановени по жалбите му срещу предходните заповеди за прекратяване на служебното му правоотношение. Като

доказателства са приети и представените от жалбоподателя формуляри за оценка работата му за периода 2014-2017г. и формуляр за междинна среща от 2019г. От ответника е представена административната преписка по издаване на оспорената заповед, съдържаща: извадка от служебната му книжка; трудова книжка на Ж. И. Б. № 139/24.02.2000г., серия Т № 993661, изд. от Дирекция Областно пътно управление, [населено място]; Заповеди за прекратяване на служебно правоотношение, № ЧР-СП-82/16.03.2022г., № ЧР-СП-82/10.03.2023г., № ЧР-СП-306/12.02.2024г., № ЧР-СП-355/25.04.2025г., издадени от председателя на УС при Агенция „Пътна инфраструктура“; Заповеди за възстановяване на длъжност № ЧР-СП-81/10.03.2023г., № ЧР-СП-352/25.04.2025г., Доклад с вх. № 93-01-2956/25.04.2025г. от главния секретар на Агенция „Пътна инфраструктура“ относно оптимизация в дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, формуляри за оценка на изпълнението на длъжността на висшите държавни служители, служители, заемащи ръководни длъжности и експертни длъжности с аналитични и/или контролни функции (периоди: от 01.01.2014г. – 31.01.2014г., 01.01.2017г.-31.12.2017г.), длъжностна характеристика, подписани от жалбоподателя; документи, представени от жалбоподателя при назначаване на длъжността и пр. .

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в установения в закона срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на Ж. И. Б. е издадена от компетентен орган в границите на териториалната и материалната му компетентност съобразно чл. 108 вр. чл. 107, ал. 1 ЗДСл, а именно председателят на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“, който съгласно чл. 11 от Правилника за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция „Пътна инфраструктура“ назначава и освобождава служители от агенцията. От приетите по делото доказателства се установява, че именно издателят на заповедта е изпълнявал посочената длъжност към момента на издаване на заповедта.

Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържа всички изискващи се съгласно чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл реквизити – правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобитият ранг на държавна служба.

Съдът намира, че заповедта е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон.

Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл постановява, че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие с държавен служител, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 (при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания въз основа на заключение на трудово-експертна лекарска комисия; прекратяването в този случай не се допуска, ако има друга подходяща за здравето състояние на държавния служител длъжност в същата администрация и той е съгласен да я заеме). От изложеното следва, че наличието на обективна невъзможност трябва да е възникнала по време на реализиране на самото служебно правоотношение. Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДСл постановява, че задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика, а по силата на чл. 2 от Наредбата за длъжностните характеристики на

държавните служители, за всяка длъжност от длъжностните разписания се разработва и утвърждава длъжностна характеристика по установените в наредбата ред и начин. В конкретния случай, оспорващият е заемал длъжността „Директор“ в Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ с ранг IV старши в Агенция „Пътна инфраструктура“.

В оспорената заповед не е описано в какво се състои обективната невъзможност на държавния служител да изпълнява служебните си задължения. Посочването на правното основание - чл. 107, ал.1, т.5 от ЗДСл, съпроводено с декларативно твърдение, че на Ж. И. Б. липсват качества за изпълнение на заеманата длъжност, изведено въз основа на неговия професионален опит в Агенцията и изразено чрез общи характеристики като „липса на инициативност, комуникативност и ефективност при изпълнение на служебните задължения“, не съставлява мотивирано изложение на конкретни факти и обстоятелства за наличие на обстоятелства по чл. 107, ал.1, т.5 от ЗДСл. Подобна бланкетна формулировка не изпълнява изискването за обосноваване на твърдяната „обективна невъзможност“ по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл, тъй като липсват конкретни фактически данни, свързани с посоченото правно основание, което да позволяват контрол върху законосъобразността на издадения административен акт. Посочените мотиви представляват субективна оценка на качествата на служителя, която не може да представлява обективна невъзможност по смисъла на законовата разпоредба. Неотнositимостта на изложените фактически основания към посоченото правно основание води до нарушаване на изискването за форма и съдържание на административния акт съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Фактическите основания за издаване на оспорената заповед възпроизведени дословно от приобщения към делото Доклад № 93-01-2956/25.04.2025г. Главният секретар на А. обаче не притежава правомощия да оценява работата на служителя, което следва да стане в процедура по атестация, съгласно изискванията на закона. Не може да се установи и въз основа на какви действия/бездействия на жалбоподателя и през кой са направени посочените изводи, след като в един ден – 25.04.2025г. е възстановен на длъжността „Директор“ в Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ и в същия ден е изготвен доклад вх. № 93-01-2956/25.04.2025г., въз основа на който е прекратено служебното му правоотношение. От формуляри за оценка на изпълнението на длъжността от висшите държавни служители, служители, заемащи ръководни длъжности и експертни длъжности с аналитични и/или контролни функции (2014г., 2017г.) може да се направи извод, че служителят Ж. И. Б. изпълнява задачите си като вниква задълбочено в проблемите, получил е оценка „изключително изпълнение“, разпределя задълженията си в съответствие с времето, обема работа и възникнали казуси, както и организира работата според сроковете (стр 1-2 от формуляр за периода 01.01.2014-31.12.2014г.). За периода 01.01.2017-31.12.2017 и междинна среща на 26.07.2019г (стр 1-4 от формуляр за 2017г.) годишната оценка отново е изключително изпълнение, има възможност за оптимизиране на дейността и с професионализъм се анализира, планира и отговорно се изпълняват задачите, като жалбоподателят умело координира и контролира дейността на служителите в дирекцията. Всичко изложено дотук е изцяло в очевидно противоречие с твърдяната липса на инициативност, комуникативност, ефективност и качества за изпълнение на длъжността. Следва да се отбележи, че дори такива мотиви да се съдържаха в документ от тази административна преписка, те следва да се съдържат в самия административен акт съгласно изискването на чл. 108, ал. 1 ЗДСл, която разпоредба има императивен характер.

В ЗДСл липсва легална дефиниция на понятието "обективна невъзможност", като в съдебната практика се приема, че за да е осъществен фактическият състав на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, следва да са налице следните предпоставки: 1.) да е създадена нова фактическа обстановка; 2.) същата да води до невъзможност за изпълняване на задълженията по конкретната длъжност и 3.) причините за това да са непреодолими и за двете страни по правоотношението, защото са

неподвластни на волята им. Разпоредбата изисква такава обективна промяна в обстоятелствата, която възниква въпреки и независимо от волята на всяка от страните по правоотношението и която води до невъзможност за изпълнение на задълженията на конкретната длъжност. За да е налице обективна невъзможност по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл, същата следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните не е изразила изрична воля или не е съдействала за настъпването им по какъвто и да било начин. Органът по назначаването не е установил по делото и не е посочил като мотиви в обжалваната заповед, че е налице настъпила обективна промяна, независеща от субективната воля на страните и необходима за качествено изпълнение на служебните задължения. В тази връзка се изключва възможността за прилагане на безвиновното основание за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. Липсват фактически обстоятелства относно твърдяната обективна невъзможност служителят да изпълнява служебните си задължения. Посочените в заповедта факти и обстоятелства – липса на инициативност, комуникативност и ефективност при изпълнение на служебните задължения, възпрепятстване качеството и сроковете при изпълнение на спешни и неотложни задачи, negliжиране на съществени събития и процеси, не са факти и обстоятелства, стоящи извън волята на служителя и обосноваващи обективна, безвиновна невъзможност за изпълнение на задълженията, попадащи в хипотезата на чл.107, ал.1, т. 5 от ЗДСл. Всички тези факти, изключват възможността за прилагане на безвиновното основание за прекратяване на служебното правоотношение по инициатива на органа по назначаването на основание чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл. В този смисъл е и Решение № 2150 от 28.02.2023г. по адм.д. № 9096/2022г. на ВАС. По изложените съображения не са налице материалноправните основания за издаване на заповедта и тя се явява незаконосъобразна като постановена при наличие на основание по чл. 146, т.4 АПК.

Хронологията на действията на административния орган и изложените по-горе факти дават основания да се направи извод, че целта му е била да прекрати служебното правоотношение със служителя, поради което обжалваната заповед е постановена и в несъответствие с целта на закона, което е самостоятелно основание за отмяна на административния акт.

По изложените съображения заповедта, като издадена при липса на мотиви, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.1 АПК, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски. Съдът счита за основателно направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, поради което същото следва да бъде намалено на 2000 лв. – съглед фактическата и правна сложност на делото.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 65 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ЧР-СП-355/25.04.2025г., издадена от председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на Ж. И. Б., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 2000 (две хиляди) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от уведомяване на страните.

СЪДИЯ: